

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **B. J.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jiřím Horou
sídlem Moravské nám. 15, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2021, č. j. 123340/2020/KUSK-OLPPŘ/ZAM,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Příbram ze dne 27. 7. 2020, č. j. MeUPB 59631/2020/Nep (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit porušením § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 18. 4. 2020 v ulici Ludvíka Kuby v Březnici užil k jízdě vozidlo nesplňující technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť na vozidlu byla umístěna registrační značka, která vozidlu nebyla přidělena. Za spáchaný přestupek byla žalobci

v souladu s § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona uložen správní trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání šesti měsíců. Vedle toho byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnost za přestupky“) ve spojení s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
4. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že souhlas s tímto postupem vyjádřil *implicitě*. Žalobce takovýto souhlas k výzvě soudu vyjádřil výslovně.

Podstatný obsah správního spisu

5. Dne 18. 4. 2020 oznámil pan A. B. (dále jen „oznamovatel“) na telefonní linku 158, že téhož dne v době od 15:23 h do 16:15 h má jet na trase Lochovice – Březnice autobus náhradní dopravy, na němž má být umístěna registrační značka, která nebyla tomuto vozidlu přidělena. Z úředního záznamu obvodního oddělení Březnice územního odboru Příbram Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „policejní orgán“) plyne, že v návaznosti na tento podnět provedla policejní hlídka ve složení nstržm. J. a prap. H. na parkovišti u železniční stanice v ulici Ludvíka Kuby v Březnici silniční kontrolu autobusu tov. zn. MAN. Řidič autobusu, který byl hlídkou ztotožněn a kterým měl být žalobce, byl posléze policejní hlídkou obeznámen s tím, že existuje podezření, že jsou na vozidle umístěny jiné registrační značky, než které mu byly přiděleny, a že proto bude zkontrolován identifikační kód vozidla, tj. tzv. VIN (Vehicle Identification Number – pozn. soudu, dále jen „VIN“). V úředním záznamu se dále uvádí, že po komplikovaném ohledání vozidla, které trvalo asi 2 hodiny, se policejní hlídce nakonec podařilo VIN vyražený na karoserii vozidla nalézt. Tento VIN s údajem v dokladech žalobcem předložených nesouhlasil. Žalobce se měl následně policejní hlídce doznat k tomu, že na autobus namontoval registrační značky (4LO 3136), které byly přiděleny jinému autobusu společnosti AUTODOPRAVA JÍRA s.r.o (dále jen „dopravní společnost“). Z úředního záznamu se dále podává, že autobus nejevil žádné známky vážných závad ohrožujících bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Celému průběhu silniční kontroly byl přítomen rovněž oznamovatel se svojí dcerou, kteří do průběhu kontroly opakovaně aktivně zasahovali.
6. Téhož dne žalobce podal u policejního orgánu ve věci vysvětlení. Uvedl, že je zaměstnaný jako řidič autobusu ve společnosti svého syna shora označené. Společnost získala zakázku

od společnosti České dráhy, a.s., k zajištění náhradní autobusové dopravy. Vzhledem k tehdy panujícímu nouzovému stavu (tou dobou vyhlášeného v souvislosti s epidemií nemoci COVID-19 – pozn. soudu), kdy příslušné úřady fungovaly jen v omezeném režimu, se nepodařilo vyzvednout potřebné doklady včetně registračních značek k inkriminovanému autobusu. Z obavy o ztrátu zakázky a vysokého penále od objednatele náhradní autobusové dopravy byla společnost nucena uvést do provozu i tento autobus, přestože mu registrační značky nebyly přiděleny. Žalobce se proto uchýlil k tomu, že registrační značky z jiného autobusu dopravní společnosti namontoval na autobus, který dne 18. 4. 2020 řídil, a k jízdě si vzal doklady vztahující se k vozidlu, z něhož byly registrační značky sňaty. Dále žalobce uvedl, že tak činil ze strachu ze ztráty svého zaměstnání, že se takového činu dopustil poprvé a že svého jednání velmi lituje.

7. V návaznosti na uvedená zjištění oznámil dne 30. 4. 2020 policejní orgán správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu.
8. Dne 18. 5. 2020 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku shora uvedeného. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zástupce v zákonem stanovené lhůtě odpor, čímž došlo ke zrušení příkazu. Správní orgán I. stupně posléze v řízení o přestupku pokračoval. V odporu žalobce uvedl mj., že teprve během silniční kontroly zjistil, že autobus, ve kterém inkriminovaného dne jel spolu s dalším řidičem, byl osazený jinými značkami, než které mu byly přiděleny. To mu měl sdělit zaměstnavatel telefonicky v momentě, kdy již silniční kontrola probíhala. Registrační značky měl žalobce od zaměstnavatele obdržet ráno před zahájením jízdy s pokynem, aby jimi autobus osadil. Dále žalobce namítl, že policejní hlídka nezjišťovala, kdo vozidlo řídil – zda to byl žalobce, nebo druhý řidič.
9. Dne 26. 6. 2020 se před správním orgánem I. stupně uskutečnil výslech svědků – členů zasahující policejní hlídky – a ústní jednání. Svědek prap. H. vypověděl, že se svým kolegou dostali informaci o tom, že z Lochovic do Březnice jede autobus s registrační značkou, která mu nebyla přidělena. V Březnici u vlakového nádraží proto vyčkali příjezdu tohoto vozidla. Se služebním vozidlem zastavili tak, aby viděli na možné směry příjezdu autobusu. Zhruba po 10 až 15 minutách autobus přijel. Zastavil na rohu parkoviště, kam policejní hlídka se svým služebním vozidlem popojela a kde posléze zahájila silniční kontrolu. Řidič byl obeznámen s důvodem a předmětem kontroly. Policejní hlídka po vstupu do autobusu zkontrolovala údaje na samolepce umístěné na dveřích, kde byl VIN vyznačen. Avšak protože se jednalo jen o samolepku, policejní hlídka pokračovala v ohledání vozidla, aby našla VIN vyznačený přímo na karoserii. Do průběhu silniční kontroly zasahovaly dvě další osoby – jednalo se o oznamovatele, který přijel s další osobou na parkoviště u železniční stanice svým vozidlem a který policejní hlídce hrozil stížností, nebude-li konat. Po asi 2 – 3 hodinách, během nichž se policejní hlídka marně snažila na karoserii vozidla nalézt místo s vyznačením kódu VIN, policejní hlídka zjistila lustrací kódu VIN zjištěného ze samolepky, že vozidlo bylo ohlášeno z registru vozidel v Německu. To řidič nakonec potvrdil a otevřel prostor v přední části autobusu, kde byl na karoserii kód VIN vyznačen. Řidič posléze uvedl, že o místě, kde je na karoserii VIN vyznačen, celou dobu věděl. Uvedl, že byl s vozidlem na technické prohlídce a že má zažádáno o přidělení registračních značek. K otázce správního orgánu I. stupně, zda svědek viděl zřetelně řidiče autobusu (tj. žalobce) při jízdě, odpověděl prap. Hrudka kladně. Viděl žalobce vozidlo řídit od okamžiku, kdy autobus spatřil, až do jeho zastavení. Po pravé

straně žalobce seděla v autobusu další osoba, o níž měl žalobce uvést, že je to jeho kolega. Žalobce se od počátku silniční kontroly prokazoval a jednal jako řidič. Prap. H. uvedl, že si je jist, že si žalobce se svým kolegou místa v autobusu nevyměnili. Kamerové záznamy policejní hlídky neobstarávala, neboť se žalobce ke skutku doznal.

10. Svědek nstržm. J. k věci vypověděl, že po oznámení, že do Březnice jede autobus s registračními značkami, které mu nebyly přiděleny, vyčkala policejní hlídka u železničního nádraží v Březnici ve služebním vozidle příjezdu tohoto autobusu. S vozidlem se postavili tak, aby viděli příjezdovou komunikaci. Po několika minutách autobus přijel a projel okolo služebního vozidla policejní hlídky. Zastavil asi 10 metrů opodál. Nstržm. J. přijel se služebním vozidlem k autobusu, posléze s kolegou vystoupili a zahájili kontrolu. Řidič, který stále seděl na svém místě, byl obeznámen s důvodem kontroly. U dveří do autobusu byla umístěna samolepka, kde byl vyznačen kód VIN, který neodpovídal předloženým dokladům. Policejní hlídka posléze hledala VIN přímo na karoserii vozidla. Když po delší době hlídka zjistila, že by VIN měl být vyznačen pod maskou v přední části vozidla, přiznal řidič, že registračními značkami autobus, které vozidlu nebyly přiděleny, vskutku sám osadil. Žalobce měl dále uvést, že společnost České dráhy, která si autobusovou dopravu objednala, po dopravní společnosti požadovala, aby byl užit nízkopodlažní autobus. Dopravní společnost tedy autobus v zahraničí koupila, nechala provést technickou kontrolu a požádala příslušný úřad o přidělení registračních značek. Kvůli nouzovému stavu však údajně nebyly tyto značky doposud vydány. Nstržm. J. dále vypověděl, že VIN byl nakonec v přední části autobusu pod jeho maskou skutečně objeven a že se shodoval s číslem uvedeným na dříve nalezené samolepce. S kódem VIN uvedeným v předložených dokladech však objevený kód nekorespondoval. Řidič vyjádřil lítost nad situací a měl uvést, že tak činil z důvodu, aby dopravní společnost dostala svého závazku objednateli. K otázce správního orgánu I. stupně, zda byl řidičem autobusu žalobce, odpověděl nstržm. J. kladně. Řidičem, kterého spatřil při příjezdu autobusu na místo následné silniční kontroly, byla tatáž osoba, která byla později policejní hlídkou kontrolována.
11. V rámci ústního jednání posléze žalobce před správním orgánem I. stupně vypověděl, že se silniční kontrola uskutečnila na základě udání od konkurenční společnosti. Poté, co kontrolu policejní hlídka započala, volal žalobce vedoucímu společnosti, neboť nevěděl „oč vlastně jde.“ Ten mu sdělil, že na vozidlo byly namontovány jiné registrační značky. Ty žalobce obdržel v sídle společnosti i s patřičnými doklady, přičemž mu mělo být řečeno, že „vše se týká daného vozidla.“ Značky po obdržení této informace sám na vozidlo řádně umístil. Při jízdě, po níž následovala silniční kontrola, žalobce v autobusu sice byl, nýbrž toliko jako spolujezdec, kterému byly ukazovány zastávky a trasa jízdy. Po příjezdu k železniční stanici v Březnici žalobce přesedl na místo řidiče. V té chvíli k autobusu dorazili policisté, kteří žalobce začali kontrolovat jako řidiče, čemuž se žalobce podrobil. Z protokolu o ústním jednání dále vyplývá, že správní orgán I. stupně k žádosti zmocněnce žalobce poskytl žalobci kopii správního spisu. Dále správní orgán I. stupně po domluvě se zmocněncem žalobce stanovil žalobci lhůtu do 3. 7. 2020 pro případná vyjádření a učinění návrhů ve věci.
12. Dne 3. 7. 2020 adresoval žalobce prostřednictvím svého zmocněnce správnímu orgánu I. stupně podání, v němž navrhl doplnit dokazování. Uvedl, že s ohledem na světelné podmínky a odlesky od čelního skla autobusu nemohli policisté vidět, kdo autobus řídil, tím spíše za situace, kdy měly všechny osoby v autobusu na tvářích nasazené roušky.

Požadoval proto provedení vyšetřovacího pokusu na místě samém, tj. „*zda je možné za podmínek předestřených svědky rozpoznat osobu řidiče v roušce.*“ Dále zmocněnec žalobce uvedl, že po doplnění dokazování se dále k obvinění vyjádří a sdělí svůj závěrečný návrh ve věci.

13. Dne 27. 7. 2020 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž opětovně shledal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně uvedl, že se žalobce přestupku kladeného mu za vinu nepochybně dopustil, neboť je beze všech pochybností prokázáno, že vozidlo řídil po pozemní komunikaci bez registračních značek, které mu byly přiděleny. Naopak na vozidle byly umístěny registrační značky, které byly přiděleny jinému vozidlu. Pohnutka, kterou měl žalobce policejní hlídce sdělit, je dle správního orgánu I. stupně z lidského hlediska pochopitelná, přesto však nemůže jeho jednání omluvit. Námitce později sdělené správnímu orgánu I. stupně, že byl žalobce uveden svým zaměstnavatelem v omyl, když mu předal registrační značky a doklady k vozidlu, aniž by ho obeznámil se skutečností, že se obě týká jiného vozidla, správní orgán I. stupně „zcela neuvěřil“. Při vysvětlení podaném policejnímu orgánu popsal žalobce situaci jinak. Navíc v osvědčení o registraci vozidla, které měl žalobce k dispozici a které policejní hlídce předložil, je uveden VIN vozidla a jeho registrační značka. U vstupu do autobusu se přitom nacházel štítek s VIN kódem vozidla. Žalobce tedy nebyl minimálně dostatečně obezřetný, když si před započítím jízdy tyto údaje dostatečně nezkontroloval. Správní orgán I. stupně vyhodnotil, že se žalobce dopustil přestupku minimálně ve formě vědomé nedbalosti. Žalobce jakožto osoba s odbornou způsobilostí má vědět, že smí řídit pouze vozidlo s přidělenou registrační značkou, a měl si tedy vozidlo a doklady k němu zaměstnavatelem přidělené zkontrolovat. Jednání žalobce nemůže omluvit ani tehdy panující nouzový stav. Správní orgán I. stupně uvedl, že např. registrační místo v Příbrami bylo v inkriminované době v provozu. K registraci vozidla mohlo přitom dojít kdekoliv. K návrhu na provedení vyšetřovacího pokusu správní orgán I. stupně uvedl, že další dokazování by bylo nadbytečné. Oba policisté jednoznačně vypověděli, že autobus řídil žalobce, možnost záměny žalobce s jeho kolegou vyloučili.
14. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Uvedl, že správní orgán I. stupně nezjišťoval osobu řidiče a že nevyslechl jeho kolegu, který s ním v autobusu jel. Jeho svědectví přitom mohlo do věci vnést nové světlo. Žalobce vozidlo ve skutečnosti neřídil; na místo řidiče přesedl až po zastavení autobusu. Z toho důvodu žalobce správnímu orgánu I. stupně navrhl provést vyšetřovací pokus a sdělil mu, že se po doplnění dokazování dále vyjádří. Správní orgán I. stupně se však k návrhu na dokazování nevyjádřil, nedal žalobci možnost sdělit jeho závěrečný návrh ve věci a rovnou vydal prvostupňové rozhodnutí. Toto rozhodnutí má žalobce proto za rozhodnutí překvapivé. Pokud měl správní orgán I. stupně za to, že je provedení vyšetřovacího pokusu nadbytečné, měl o tom žalobce vyrozumět, aby ten mohl přednést svůj závěrečný návrh. Dále žalobce namítl, že žádné povinnosti řidič vozidla neporušil. Po řidiči nelze spravedlivě požadovat, aby před každou jízdou zjišťoval VIN vozidla. V daném případě tak nelze dovodit ani nedbalost nevědomou.
15. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Dle žalovaného je důkazní materiál dostatečný a přesvědčivý. Skutečnost, že autobus řídil právě žalobce, je prokázána svědeckými výpověďmi členů zasahující policejní hlídky. Správní orgán I. stupně tak v souladu s § 3 správního řádu rozhodoval na základě stavu, o

němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný neshledal žádné vady ani v procesním postupu správního orgánu I. stupně. Žalobce nebyl žádným způsobem krácen na právech účastníka správního řízení. Bylo mu umožněno, aby před vydáním prvostupňového rozhodnutí svá práva uplatnil. Nebylo povinností správního orgánu I. stupně, aby návrhu na provedení vyšetřovacího pokusu vyhověl. Správní orgán I. stupně správně zvážil, zda je pro zjištění stavu věci takovýto důkaz nezbytný, a učinil závěr, že nepovažuje za nutné provádět další důkazy. Skutečnost, proč k provedení navrhovaného důkazu nepřistoupil, správní orgán I. stupně řádně zdůvodnil. Dle žalovaného se žalobce dopustil přestupku minimálně ve formě vědomé nedbalosti. Žalobce sám policejní hlídce sdělil, že registrační značky vyměnil. Žalovaný proto nemá pochyb, že si žalobce byl vědom skutečnosti, že registrační značky, které byly na autobusu umístěny, nebyly tomuto vozidlu přiděleny příslušným správním úřadem. Tvzení, že nelze po řidiči spravedlivě požadovat, aby před každou jízdou zjišťoval VIN vozidla, považuje žalovaný za irrelevantní, neboť bylo spolehlivě prokázáno, že si žalobce byl skutečnosti o nepřidělené registrační značce vědom.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

16. Žalobce v žalobě opětovně uvedl, že nebyl řidičem autobusu. Na místo řidiče si přesedl až poté, co autobus u nádraží v Březnici zastavil. V okamžiku, kdy policisté dorazili k autobusu, byl žalobce již za volantem. S ohledem na světelné podmínky a odlesky od čelního skla nemohli policisté řidiče poznat; to tím spíše za situace, kdy měly všechny osoby v autobuse nasazeny roušky. Proto žalobce správnímu orgánu I. stupně navrhoval, aby provedl vyšetřovací pokus, a současně mu sdělil, že se po doplnění důkazů k obvinění dále vyjádří a sdělí závěrečný návrh ve věci. Správní orgán I. stupně se však k návrhu na doplnění dokazování nevyjádřil a žalobci nedal možnost jeho závěrečný návrh ve věci sdělit. Namísto toho rovnou vydal rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí je proto rozhodnutí překvapivé. Dle úředního záznamu policejního orgánu měl žalobce sice uvést, že řídil vozidlo na trase Beroun – Březnice. Měl však na mysli, že ve vozidle jeli s kolegou jako řidiči. Pokud by správní orgány provedly vyšetřovací pokus nebo pokud by vyslechly druhého řidiče autobusu, který byl po celou dobu rovněž ve vozidle, nebo kdyby si vyžádaly kartu řidiče do digitálního tachografu, musely by dojít k závěru, že žalobce vozidlo před zastavením autobusu neřídil. Postup správních orgánů tedy představuje výrazný zásah do práv žalobce. Uvedené důkazy žalobce navrhl k provedení rovněž soudu.
17. Žalobce má dále za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil, že se žalobce dopustil přestupku minimálně v nedbalosti. Žalobce na autobus nasazoval tabulky, které obdržel od pracovníků svého zaměstnavatele. Před nasazením si ověřil, že vše odpovídá údajům uvedeným v technickém průkazu. To, že značka byla nesprávná, se žalobce dozvěděl až z telefonického hovoru se zaměstnavatelem poté, co byl autobus zastaven policejní hlídkou. Teprve tehdy se žalobce od zaměstnavatele dozvěděl, že „s ohledem na koronavirovou krizi, kdy nefungoval dopravní inspektorát v místě sídla společnosti, se mu nepodařilo zaregistrovat tento nový autobus.“ Autobus tedy zaměstnavatel provizorně nechal osadit jinými registračními značkami, aniž by o tom žalobce, který registrační značky na vozidlo namontoval, informoval. V žalobě žalobce zopakoval, že je přesvědčen, že po řidiči nelze spravedlivě požadovat, aby před každou jízdou zjišťoval VIN vozidla, tím spíše, odpovídá-li typ vozidla a jeho registrační značky údajům v technickém průkazu. Z obsahu spisu je patrné, že policejní hlídce trvalo nalezení čísla VIN několik hodin. Proto je žalobce přesvědčen, že k naplnění subjektivní stránky přestupku nemohlo dojít.

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že z úředních záznamů a z obou svědeckých výpovědí vyplývá, že žalobce při silniční kontrole sdělil, že tabulky s registračními značkami sám vyměnil. Správní orgány však neuvěřily žalobcovu tvrzení, že nevěděl o tom, že tyto nebyly inkriminovanému autobusu přiděleny. Tvrzení, že nelze po žalobci požadovat, aby zjišťoval před každou jízdou správný VIN, považuje žalobce za irrelevantní, neboť bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce si byl skutečnosti o nepřidělené registrační značce vědom. K tvrzení, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo překvapivé, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně žalobce vyrozuměl o tom, že *„budou-li v závěru ústního jednání shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí, bude ve věci vydáno rozhodnutí, aniž by byl obviněný opětovně poučován ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.“* Dále žalovaný odkázal na protokol o ústním jednání ze dne 26. 6. 2020, ze kterého vyplývá, že se žalobce seznámil s kompletní spisovou dokumentací. Žalobci byla při ústním jednání poskytnuta lhůta do 3. 7. 2020 k písemnému vyjádření a případným dalším návrhům ve věci. S návrhem na provedení vyšetřovacího pokusu se správní orgán I. stupně vypořádal v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak, že nepovažuje za nezbytné provádět další důkazy, neboť o skutkovém stavu nepanují důvodné pochybnosti.
19. V replice k vyjádření žalovaného žalobce v obměněné podobě zopakoval tytéž argumenty, jež snesl již předtím v žalobě.

Posouzení žalobních bodů

20. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto:

Porušení procesních práv žalobce

21. Žalobce namítá, že byly porušeny jeho procesní práva, neboť nebyl správním orgánem I. stupně poté, co navrhl k důkazu provedení vyšetřovacího pokusu, zpraven o tom, že dokazování již bylo ukončeno, a nebylo mu umožněno přednést svůj závěrečný návrh ve věci.
22. Podle § 36 odst. 1 správního řádu *„[n]estanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.“*
23. Podle § 36 odst. 3 věty první části před středníkem správního řádu platí, že *„[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.“*
24. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplňován o další důkazní prostředky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS).
25. V nyní projednávané věci správní orgán I. stupně žalobci umožnil se s obsahem správního spisu seznámit. Žalobce tak učinil dne 26. 6. 2020 v rámci ústního jednání, kdy správní orgán I. stupně vyhověl žádosti žalobce, resp. jeho zástupce pořídit si kopii kompletního správního spisu. Od doby, kdy se žalobce seznámil s obsahem správního spisu, správní orgán I. stupně žádné další podklady do správního spisu již nezaložil. Správní orgán I. stupně současně v den, kdy se uskutečnilo ústní jednání, navíc žalobci poskytl lhůtu do 3. 7. 2020 pro další vyjádření ve věci a pro učinění případných návrhů na další dokazování. Dne 3. 7. 2020 učinil žalobce prostřednictvím svého zástupce vůči správnímu orgánu I.

stupně podání, v němž navrhl provedení vyšetřovacího pokusu na místě samém, tj. v podstatě rekonstrukci skutku, a dodal, že teprve po doplnění dokazování se dále k obvinění vyjádří a sdělí svůj závěrečný návrh ve věci. Dokazování však správní orgán I. stupně nedoplnil, a namísto toho vydal dne 27. 7. 2020 prvostupňové rozhodnutí, v němž odůvodnil, proč navrhovaný důkaz neprovedl, a jímž žalobce shledal vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu. To však dle soudu neznamená, že účel § 36 odst. 3 správního řádu nebyl v daném případě naplněn.

26. Účelem procesního práva zakotveného ve shora citovaném § 36 odst. 3 správního řádu je „signalizovat účastníkovi, že správní řízení se chýlí ke konci, a tak by účastník mohl a měl uplatnit své celkové stanovisko k věci a podkladům, případně učinit závěrečná vyjádření. Z povahy věci není vyloučeno, aby s vyjádřením podle odstavce 3 bylo spojeno právo podle odstavce 1 a účastník v rámci celkového vyjádření uvedl návrh na opatření dalších či jiných podkladů pro vydání rozhodnutí. Tím se ovšem z pohledu správního orgánu vytváří situace, která může vést k možným obstrukcím ze strany účastníka řízení. V této souvislosti má správní orgán na výběr. Buď takovému návrhu vyhoví, podklady opatří a důkazy provede, přičemž poté je povinen opětovně postupovat podle komentovaného ustanovení a musí dát možnost účastníkovi vyjádřit se k těmto podkladům (leda by šlo o podklady předložené právě tímto účastníkem a v řízení již další účastník není – účastník ví, co předkládal), nebo takovému návrhu nevyhoví (srov. § 52), avšak v odůvodnění rozhodnutí musí uvést, proč tomu tak bylo (srov. § 68 odst. 3)“ (srov. Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, komentář k § 36).
27. Soud je názoru, že za situace, kdy správní orgán I. stupně stanovil žalobci po provedení výslechu svědků a po ústním jednání lhůtu k uplatnění jeho procesních práv (z protokolu o ústním jednání navíc plyne, že lhůtu správní orgán I. stupně určil patrně k žádosti žalobce – „*Správní orgán současně souhlasí se lhůtou do 03.07.2020 pro písemné vyjádření zástupce k dnešnímu ústnímu jednání a případným dalším návrhům ve věci*“), měl žalobce této lhůty plně využít k tomu, aby správnímu orgánu I. stupně sdělil veškeré své námitky a argumenty, popř. aby prezentoval své návrhy na opatření dalších důkazů. Nadto je zapotřebí dodat, že svá procesní práva mohl žalobce též neomezeně uplatňovat i v řízení odvolacím. Jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 - 71, k prakticky totožné otázce „[m]ěl-li by stěžovatel za to, že byl zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí či právu navrhnout důkazní prostředky, měl tyto své návrhy učinit spolu s odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. i později v řízení o odvolání.“
28. S ohledem na shora uvedené soud uzádí, že řízení před správními orgány nebylo stíženou vadou spočívající v porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Postup správního orgánu I. stupně nezkrátil žalobce na jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Skutečnost, že správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, aniž by žalobce správnímu orgánu I. stupně předtím sdělil všechny své námitky, resp. své návrhy, nebránilo žalobci vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a ke zjištěným skutečnostem kdykoliv v průběhu řízení o odvolání. Žalobní bod je proto nedůvodný. Na této skutečnosti nic nemění ani fakt, že správní orgán I. stupně, stanovil-li lhůtu pro předložení návrhů, tak měl učinit usnesením (srov. § 36 odst. 1 část za středníkem správního řádu), nikoliv neformálně v protokolu o ústním jednání.

Totožnost řidiče autobusu

29. Žalobce dále namítá, že nebyl řidičem vozidla. Na místo řidiče autobusu usedl údajně těsně předtím, než policejní hlídka zahájila silniční kontrolu.
30. Součástí správního spisu je záznam o podání vysvětlení, který byl vyhotoven u policejního orgánu v den, kdy měl být přestupek spáchán. Z protokolu vyplývá, že žalobce tehdy nerozporoval, že autobus řídil právě on; naopak to měl výslovně potvrdit. V úředním záznamu není žádná zmínka o tom, že by snad za volant přesedl teprve poté, co autobus zastavil u vlakového nádraží. Skutečnost, že vozidlo řídil žalobce, nikoliv jeho kolega či snad jiná osoba, vyplývá rovněž z úředního záznamu, který sepsal – stejně jako záznam o podání vysvětlení – svědek nstržm. Janka. Protože však tyto záznamy, které byly vyhotoveny policejním orgánem ještě před zahájením řízení o přestupku, nemůžou sloužit jako důkazní prostředky, nýbrž toliko jako „pouhé“ podklady, které poskytují správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb.), je stěžejní, zda skutečnost, že autobus řídil žalobce, vyplývá spolehlivě především z důkazů, které správní orgány obstaraly po zahájení řízení o přestupku. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.
31. Soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně obstaral takové důkazy, které průběh události zanesené do úředního záznamu spolehlivě prokazují. Dne 26. 6. 2020 provedl správní orgán I. stupně výslech obou členů zasahující policejní hlídky. Vzhledem k tomu, že žalobce v odporu proti příkazu namítl, že policejní orgán nezjišťoval, kdo vozidlo ve skutečnosti řídil, dotazoval se správní orgán I. stupně obou svědků právě i na tuto skutečnost. Oba svědci přitom shodně deklarovali své přesvědčení, že osoba, již viděli za volantem autobusu v okamžik, kdy tento přijížděl k vlakovému nádraží v Březnici, byla táž, již později po příchodu k autobusu legitimovali. Tou osobou byl dle svědků bez pochybností právě žalobce. Ten údajně v průběhu silniční kontroly nikterak nezpochybňoval, že to byl právě on, kdo autobus řídil, a naopak jako řidič od zahájení kontroly jednoznačně vystupoval.
32. Obecně platí, že při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je zpravidla věrohodnější svědectví dopravního policisty, jehož denním úkolem je pozorovat a hodnotit situaci v silničním provozu a který zpravidla nemá na výsledku správního řízení žádný osobní zájem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114). I v projednávaném případě soud svědeckou výpověď zasahujících policistů, kteří vykonávali svoji služební povinnost, hodnotí jako věrohodnou. Žalobce, který dle své výpovědi přicestoval kvůli zakázce pro objednatele náhradní autobusové dopravy do Středočeského kraje až z Brna, se se členy zasahující policejní hlídky z policejního orgánu v Březnici evidentně osobně neznal. Žalobce ani nenamítal, že by snad tito svědci mohli být vůči jeho osobě ať už z jakéhokoliv důvodu podjatí. S ohledem na to soud – stejně jako správní orgány – výpovědím svědků uvěřil. Je sice pravdou, že identifikaci řidiče jedoucího autobusu mohla do jisté míry ztěžovat skutečnost, že všechny osoby v tomto dopravním prostředku měly v souladu s protiepidemickými opatřeními nasazený na tvářích roušky, což však dle soudu automaticky neznamená, že řidič byl takto „maskován“ natolik, aby svědci nemohli žalobce bezpečně ztotožnit. Rovněž fakt, že v důsledku světelných odlesků od předního skla autobusu nemusela být tvář řidiče v každém jednotlivém okamžiku dobře pozorovatelná, neznamená, že snad policejní hlídka nemohla na místo řidiče vůbec dohlédnout. Jak uvedl správní orgán I. stupně, „[o]dlesky

nepochybně zcela vyloučit nelze, ale autobus nebyl statický, projížděl směrem k policistům a okolo nich, pozorovací podmínky se nepochybně v čase měnily.“

33. Soud je názoru, že by bylo sice vskutku vhodnější, kdyby správní orgány v zájmu co nejspolehlivějšího zjištění stavu věci a s ohledem na žalobcem vznesenou námitku, že vozidlo neřídil, vyslechly i druhého řidiče autobusu, který měl být silniční kontrole rovněž přítomen. Nutno však podotknout, že žalobce v průběhu celého správního řízení výslovně neuvedl, že to byl právě jeho kolega, kdo autobus řídil, natož aby správním orgánům sdělil jeho jméno. Žalobce pouze neurčitě a vágně tvrdil, že „*správní orgán nezjišťoval osobu tohoto řidiče, ani si jej nevyslechl*“ a o sobě dále uváděl, že si „*na místo spolujezdce přesedl až po zastavení autobusu a začal se připravovat na svoji jízdu*.“ Soudu se tak jeví, že žalobce použitím tohoto argumentu pouze lavíruje mezi snahou zbavit se své přestupkové odpovědnosti, a zároveň však neobvinit ze spáchání přestupku nikoho konkrétního.
34. Soud tedy žalobcovu tvrzení o tom, že autobus před jeho zastavením před vlakovým nádražím v Březnici neřídil, neuvěřil. Naopak je přesvědčen, že oba svědci vypověděli pravdu, když uvedli, že vozidlo řídil žalobce a že žalobce v průběhu kontroly ani později při podání vysvětlení v nejmenším nezpochybňoval, že řidičem byl on. Změnu jeho výpovědi tak soud považuje za procesní strategii, na kterou žalobce přistoupil poté, co se nechal zastoupit advokátem. Navržené důkazy, tj. důkaz výpisem z karty řidiče, výslech druhého řidiče autobusu a vyšetřovací pokus, soud odmítl provést pro nadbytečnost. Žalobní bod je nedůvodný.

Zavinění

35. Konečně mezi stranami panuje spor o to, zda skutek, kterého se měl žalobce dopustit, byl spáchán zaviněně, a tedy zda vůbec mohla být naplněna skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu. Žalobce nerozporuje, že na autobusu, který měl řídit (což žalobce sice popírá, ale což – jak soud shora vypořádal – bylo spolehlivě prokázáno) byly umístěny registrační značky, které nebyly tomuto vozidlu přiděleny. Uvádí dokonce, že to byl on sám, kdo tyto tabulky na autobus přimontoval poté, co mu k tomu dal pokyn jeho zaměstnavatel. Namítá však, že o skutečnosti, že registrační značky byly ve skutečnosti příslušným správním úřadem přiděleny jinému autobusu, nevěděl. Stejně jako v případě shora vypořádaného žalobního bodu je však i toto žalobcovu tvrzení v rozporu s tím, co se uvádí v úředním záznamu a v záznamu o podání vysvětlení. Žalobní tvrzení je v rozporu i s tím, co vypověděli oba svědci před správním orgánem I. stupně. Z uvedených podkladů i ze svědeckých výpovědí vyplývá, že se žalobce doznal k tomu, že to byl on, kdo z obavy o ztrátu zakázky sjednané se společností České dráhy a z obavy z hrozícího vysokého penále vědomě sejmul značky z jiného autobusu (který patrně nebyl nízkopodlažní, a nevyhovoval tak podmínkám objednatele náhradní autobusové dopravy) a tyto namontoval na autobus, kterým posléze dne 18. 4. 2020 dopravoval cestující na trase Beroun – Březnice, resp. Lochovice – Březnice.
36. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poněkud nekonkrétně uvedl, že tvrzení, že si žalobce nebyl vědom toho, že řídí autobus, na němž jsou upevněny jiné registrační značky, než které byly vozidlu přiděleny „*zcela neuvěřil*“, neboť žalobce na místě popsal situaci jinak. Posléze správní orgán I. stupně dodal, že žalobce minimálně nebyl dostatečně obezřetný, když si jako osoba s odbornou způsobilostí nezkontroloval, zda údaje v technickém průkazu, který mu předal zaměstnavatel společně s registračními značkami, souhlasí s údaji uvedenými na štítku nalepeném u vstupu do autobusu. Proto se

přestupku dopustil minimálně ve vědomé nedbalosti. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí k otázce, zda žalobce o záměně registračních značek věděl, vyjádřil konkrétněji. Uvedl, že nemá pochyb o tom, že si byl žalobce této skutečnosti vědom, a rovněž uzavřel, že se žalobce přestupku dopustil minimálně v nedbalosti.

37. Závěr žalovaného, že žalobce o záměně registračních značek věděl, má však soud za nedostatečně podložený důkazy. Je sice pravdou, že se žalobce měl před zahájením řízení o přestupku policejní hlídce k vědomosti této skutečnosti přiznat. V rámci podání vysvětlení měl vyjádřit lítost nad svým jednáním a kát se, že tak učinil poprvé v obavě ze ztráty zaměstnání. Jak však soud uvedl již výše, Nejvyšší správní soud již dlouhodobě konstantně judikuje, že úředním záznamem nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování (kromě shora připomínaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008 - 115 srov. dále např. rozsudek téhož soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Úřední záznamy představují sice podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, avšak jde o takové podklady, které slouží správnímu orgánu spíše pouze k určení směru dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016 - 34). Je tedy podstatné, zda skutečnost, že žalobce o záměně registračních značek věděl, vyplynula spolehlivě najevo rovněž v rámci dokazování před správními orgány. Odpověď na tuto otázku je záporná.
38. Je sice pravdou, že rovněž z obou svědeckých výpovědí podaných správnímu orgánu I. stupně plyne, že žalobce před zahájením správního řízení policejní hlídce na místě samém, jakož i později na služebně policejního orgánu podával jasné informace o tom, že věděl, že registrační značky, které na autobus sám montoval, nebyly tomuto vozidlu přiděleny. Jak však již v minulosti dovedl Nejvyšší správní soud, nepřipustnost použití záznamu o podání vysvětlení nelze obcházet tím, že by policisté byli v postavení svědků vyslechnuti k tomu, jak se k věci před nimi osoba při šetření přestupku vyjádřila (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 - 33). Členové policejní hlídky tedy nemohli dost dobře dosvědčit, zda žalobce *vědomě* na autobus umístil registrační značky tomuto nepřidělené, neboť tomuto jednání nebyli přítomni. Jelikož se svědci mohou vyjadřovat pouze k tomu, co viděli nebo slyšeli, nelze z jejich výpovědi o žalobcově vědomosti páchaného protiprávního jednání vyvozovat více, než že toliko potvrdili to, co je sepsáno již v záznamech policejním orgánem pořízených. Tato část výpovědi svědků je tedy jako důkaz nepoužitelná, neboť by tím došlo k obcházení výslovného zákazu uvedeného v § 137 odst. 4 správního řádu, dle kterého platí, že „[z]áznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.“ Tento závěr dovedla judikatura Nejvyššího soudu vztahující se k obdobným institutům v trestním řízení dle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“).
39. Například v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2012, č. j. Tdo 347/2012 - 17, Nejvyšší soud svědeckou reprodukci vyjádření obviněného označil za neúčinnou. Podle soudu by sebeobviňující vyjádření vůči státní moci mohlo mít při trestním stíhání relevanci usvědčujícího důkazu jedině za předpokladu, že ho učinila osoba, která měla postavení obviněného podle § 160 odst. 1 trestního řádu, byla v tomto postavení vyslechnuta podle § 91 a násl. trestního řádu a byla poučena o právech a povinnostech obviněného podle § 33 trestního řádu. Soud uzavřel, že nebyl-li jako důkaz použitelný úřední záznam o podaném vysvětlení (§ 158 trestního řádu), nepoužitelné jsou i svědectví policistů o obsahu vyjádření obviněného. Totožné závěry zastává i Ústavní soud, který hovoří o neústavním

„zprocesnění“ záznamu o podaném vysvětlení výsledkem policistů jako svědků (srov. např. náleze ze dne 14. 5. 2008, sp. zn. II. ÚS 2014/2007). Uvedené závěry vztahující se k trestnímu řízení jsou plně aplikovatelné na řízení o přestupku. Správní soudy konstantně judikují, že osobě obviněné z přestupku náleží procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z trestného činu (kromě shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008 - 115 srov. dále např. rozsudky téhož soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73; nebo ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27).

40. Soud tedy zjistil, že z důkazů správními orgány provedených nevyplývá, že si byl žalobce vědom toho, že řídí vozidlo s nepřidělenými registračními značkami. To žalobce naopak od okamžiku, kdy bylo zahájeno řízení o přestupku, soustavně popíral. Se závěrem správních orgánů o tom, že se žalobce dopustil přestupku minimálně ve formě vědomé nedbalosti, se tak soud neztotožňuje. Dle § 15 odst. 3 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky *„[p]řestupek je spáchán z (vědomé – pozn. soudu) nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.“* Protože však nebylo prokázáno, že žalobce jednal vědomě, je dle názoru soudu zapotřebí vycházet z toho, že žalobce skutečně nevěděl, že registrační značky, které mu předal jeho zaměstnavatel s pokynem, aby je na autobus přimontoval, nebyly tomuto vozidlu přiděleny. V takovém případě tedy nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Dle názoru soudu je však zapotřebí dodat, že to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, a že se tak dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu minimálně ve formě nedbalosti *nevědomé* [srov. § 15 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu].
41. Namítá-li žalobce, že *„po řidiči nelze spravedlivě požadovat, aby před každou jízdou zjišťoval VIN číslo vozidla“*, a to tím spíše za situace *„kdy typ vozidla a SPZ odpovídá údajům v technickém průkazu“*, nemůže s tímto argumentem u soudu uspět. Zcela jistě nelze požadavek, aby byl kód VIN kontrolován před každou jízdou, vznášet směrem k řidičům, kteří jsou s vozidlem, které řídí, dobře obeznámeni. Situace, kterou se soud nyní zabývá, je však poněkud nestandardní. V momentě, kdy zaměstnavatel žalobce vydal žalobci registrační značky s pokynem, aby je na autobus umístil, bylo povinností žalobce, aby se ubezpečil, že je montuje na vozidlo, kterému byly přiděleny, a to už jen pro případ možné (třeba i nikoliv úmyslné) záměny. Ostatně sám žalobce v rámci ústního jednání správnímu orgánu I. stupně sdělil, že *„všechny SPZ ze všech vozidel firmy byly sundány, neboť se měla vozidla dávat do depozitu.“* Neověřil-li žalobce i při vědomí této skutečnosti, že na vozidlo umísťuje správné registrační značky, riskoval, že později usedne za volant vozidla, které je označeno *de facto* klamavě, a že tak ohrozí zájem společnosti na možnosti identifikace vozidla používaného k provozu na pozemních komunikacích. Argumentuje-li žalobce, že nalezení kódu VIN na karoserii vozidla trvalo policejní hlídce několik hodin, uvádí soud, že skutečnost, že v daném případě *„něco nesedí“*, mohl žalobce po obdržení registračních značek zjistit téměř okamžitě ohledáním štítku, který byl nalepený – jako v případě většiny čtyřstopých vozidel – u vstupních dveří. Tato povinnost se žalobce týkala tím spíše, že je osobou s odbornou způsobilostí, která se řízením autobusu živí a dopravuje v něm jiné osoby.
42. Přestože závěr soudu o formě žalobcova zavinění se od závěru žalovaného liší, neshledal soud důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Správní orgány uložily žalobci správní tresty na samé spodní hranici trestních sazeb, když se dle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o

silničním provozu za žalobcem spáchaný přestupek uloží pokuta ve výši od 5 000 Kč do 10 000 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Přitom dle § 125c odst. 9 věty druhé zákona o silničním provozu platí, že od uložení těchto správních trestů nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti v trvání šesti měsíců. Žalobce tedy nemohl ani v případě, že by správní orgány dospěly k závěru o nevědomé nedbalosti žalobce, dosáhnout příznivějšího rozhodnutí, než kterého se mu dostalo. Žalobní bod je nedůvodný.

43. Zcela na závěr soud uvádí, že z čistě lidského hlediska dokáže nalézt určité pochopení pro jednání, kterého se žalobce, potažmo jeho zaměstnavatel, dopustil, je-li pravdou, že uvedení autobusu do provozu zkomplikovala do té doby nemyslitelná přísná protiepidemická opatření, která do jisté míry paralyzovala i chod státních institucí, a je-li pravdou, že dopravní společnosti hrozily za nesplnění smlouvy uzavřené s vlakovým dopravcem vysoké sankce. Stejně tak soud má za pravděpodobné, že autobus, který byl uveden do provozu, ačkoliv mu nebyly registrační značky přiděleny, snad nepředstavoval žádné nebezpečí pro cestující či jiné účastníky silničního provozu. Přesto je soud názoru, že společenská škodlivost uvedeného jednání není natolik zanedbatelná, aby snad mohl být učiněn závěr, že inkriminovaný skutek nebyl přestupkem (již pro znesnadnění identifikace vozidla, pokud by s ním byla způsobena nehoda nebo spáchán dopravní přestupek). Ostatně nenaplnění materiální stránky přestupku žalobce v žalobě ani nenamítal.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

44. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2022

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce